

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—όκτω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι'όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη του Μάη
κι' ό κόσμος βρωμάει.

Πούντος έπτακόσα συν έξήντα τρία,
περι μεταλλείων τόση φασαρία.

Φαδουλής καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος δικέτος.

Α.—Άκουσες πόση γίνεται κουθέντα κι' όμιλία
γι'αυτά τά μεταλλεία;
Β.—Συνειθισμένα πράγματα, πολύ χαζός μήν είσαι,
για τέτοια κουρουφέξαλα μήν παρασυγκινείσαι.
Α.—Αυγή δέν είναι, Φασουλή, πού μέσα 'στο κρεβάτι
γι'αυτά τά νέα μέταλλα νά μή διαβάσω κάτι,
καί σ'ό θάρρεϊς γελοία
τοιούτα μεταλλεία;

Φ.—Φαμφαρόνε τής Αθήνας, μήν άκουσες τούς φαμφαρόνους...
καί δέν ξέρεις, Περικλέτο, πώς καί τώρα κι' από χρόνους
χρηγούνται μεταλλεία, καί τά πέρνουν άρον άρον
φίλοι φίλων επίσημων καί κουμπάροι τών κουμπάρων;

Μάθε, πρόσωπο γελοίο
καί τών δρόμων Άρλετίνε,
πώς τό κάθε μεταλλείο
για τά μούτρα σου δέν είναι

Μάθε καί τά μεταλλεία
πώς τά πέρνουν μεγαλεία,
καί τούς άλλους τούς άφίνουν

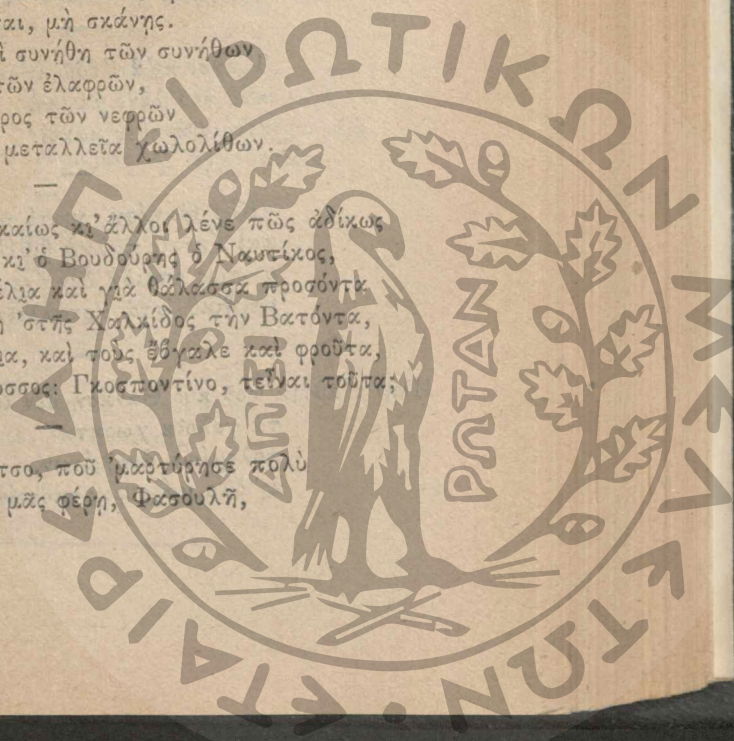
για νά κάνουνε κουθέντα,
καί νά γράφουν καί νά σβύνουν
σάν βλακείαις μέ πατέντα.

Έως πότε θ'άσ'εύθήθης
καί βλακέντιος συνήθης,
καί θ' άκουσες κραυγές του πλήθους
για Λοκρίδος λευκολίθους;

Μή γι'αυτά κουθέντα κάνης,
μή μαραίνεσαι, μή σκάνης.
Μόνο λόγια νόμιζε τα καί συνήθη τών συνήθων
κι' έλαφρά τών έλαφρών,
πριν 'στο μέρος τών νεφρών
καμμιά 'μέρ' ανακλύψης μεταλλεία χαλολίθων.

Π.—Άλλοι λένε πώς δικαίως κι' άλλοι λένε πώς άδίκως
έμπλεξε 'στά μεταλλεία κι' ό Βουδούρης ό Ναυτικός,
πούχει κτήματα κι' άμπέλια καί γιά θάλασσα προσόντα,
καί τούς Βασιλείς έδέχθη 'στ'ης Χαλκίδος την Βατόντα,
καί τούς έβγαλε σαμπάνια, καί τούς έβγαλε καί φρούτα,
κι' έλεγε κι' ό Δουξ ό Ρώσος: Γκοσποντίνο, τείναι τούτα;

Άλλοι λένε για τον Σούτσο, πού μικρότης πολύ
τά νερά του Θριασίου νά μ'ας φέρη, Φασουλή,

πώς και τούτος έχει τάχα μερδικό 'στά μεταλλεία,
κι' έκανε του κύρ Θανάτη του Λοκρού καταγγελία.

Φ. — Ο Θανάσης Εὐταξίας, ὁ πολίτης ὁ Λοκρός,
ὁ στρωμύλος, ὁ πικρός,
ὁ μεγάλος σκανδαλιάρης, ὁ λαμπρύνων τοὺς παντοῖους
τῆς Λοκρίδος συμπολίτας, τοὺς Ὀζόλας κι' Ὀπουντίους.

Ὁ Θανάσης Εὐταξίας, πῶναι μέσ' ἀπ' τὸ Δαδί
κι' ἔχει μαριολιαῖς μαριόλου,
πῶναι καὶ παππὰ παιδί,
μὰ κι' ἐγγόνι τοῦ διαβόλου,
τούτος ἄναψε μὴ δάδα, Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
καὶ κατέβηκε σὲ βάρη μεταλλείων σκοτεινᾶ.

Τούτος 'τρέχισε καὶ πάλι σκανδαλιάρικο κοντύλι,
τούτος 'θύμωσε τὸν Κόντη, τούτος καὶ τὸν κύρ Βασίλη,
τούτος ἔκανε ν' ἀρχίσῃ μεταλλείων συνκυλία,
ὁ δὲ Κόντης θυμωμένος 'σκάρωσε καταγγελία,
καὶ κατόπιν, Περικλέτο, δίνει μὴ μὲ τὸ σκαρπίνι
καὶ πηγαίνει 'στ' Ἀργοστόλι μὲ τὸν Ἄθω τὸ πιπίνι.

Ὁ Θανάσης ἀπ' τὸ σπῆτι μὲ πολλὴ πρεμοῦρα βγαίνει
καὶ 'στὸν Συμβολαιογράφο τὸν Σκαμβούγερα πηγαίνει,
τὸ ποδάρι τοῦ πατεῖ,
σὲ χαρτιῶν ἀρχεῖα σκάθει,
κι' εὐρετήρια ζητεῖ
καὶ συμβόλαια ξεθάβει.

Κι' εἰς ἐρεῦνας συμβολαίων
παλαιῶν, κονισαλέων,
τὸν πολύτιμον καιρὸν τοῦ σπαταλᾶ, καταναλίσκει,
τοῦ διαβόλου τὸν Θανάση ποὺ πηγαίνει καὶ τὰ 'βρίσκει.

Παλαιῶν εὐρετηρίων ξετινάζει τὸν εὐρώτα,
πότε βγάζει τὸν Νοδάρη, πότε βγάζει καὶ τὸν Ρώτα,
πότε βγάζει τὸν Τζαμούρα, πότε τὸν Καράμπελα,
μόνον σὺ δὲν ἔχεις, ζῶν, μήτε δὴδὸ παλὴ Καράμπελα.

Λέει γιὰ τὰ μεταλλεῖα
καὶ τοὺς πέρνει τὸν ἄέρα,
πάει 'στὴν Εἰσαγγελία
κι' ἀνακρίνεται ἐκεῖ πέρα.

Τρέχει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ τοῦ λένε μερικοὶ
κιτριναρήδες κακοί.

«Κύρ Θανάση, γιατί τρέχεις
καὶ ζητεῖς πλὴν βιβλία;
μήπως ἐπειδὴ δὲν ἔχεις
μερδικό 'στά μεταλλεῖα;»

Πλὴν τ' αὐτὰ τοῦ κύρ Θανάση δὲν ἰδρύνουν ἀπ' αὐτὰ
τὰ γελοῖα χωρατὰ
πολεμίων ἀναλάτων,
κι' ὅλο μάρτυρας προτείνει,

καὶ φωνάζει πῶς ταῦτά των
θὰ τὰ κἀνῃ τελατίνι.

Κύρ Θανάση, τοῦ φωνάζουν, ἔλα 'λίγο 'στὰ κἀνῃ σου
νὰ μὴν εὐρῇς τὸν μπελᾶ σου.
Τρέμε τὴν ὀργὴν τοῦ Κόντη, Κερκυραίου λιγεροῦ,
τὸν Βουδούρη καὶ τὸν Σούτσο, Ποσειδῶνα τοῦ νεροῦ,
Πρόσεξε μὴν πάθῃς κάζο, καὶ μὲ κάποιον μανιφέστο
πρόσεξε μὴν πᾶς ἄρεστο.

Τέτοια λέγονται σπουδαῖα, Περικλῆ γλωσσακοπάνια,
κι' ὁ παππούς ὁ Θεωράκης, πῶναι 'στὰς εὐθύνες
τὰς εὐθύνες τοῦ πολέμου τώρα πιά θὰ παραιτήσῃ
καὶ γι' αὐτὰ τὰ μεταλλεῖα νέας ἄλλας θὰ ζητήσῃ.

Π. — Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά, μὲ τσίρους καὶ μ' ἀργυροῦ
'στὰ περιβόλια τρέξετε ν' ἀρχίσουν τὰ σκαρπάρια.
Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, στεφάνους ροδοχρυσούς
εἰς τοῦ Μάϊου τοὺς φαῖδρους κι' εὐώδεις Παραδείσους,
καὶ τὸν Τζαμούρα στεψατε, τοῦ κύρ Βασίλη γνώρμων,
ὅστις ὡς μούρον ὄριμον
πρὸς τὸν Θανάση κλίνει,
κι' ἂς 'δοῦμε τί θὰ γίνη.

Στέψατε καὶ Καράμπελα, τοῦ Σούτσου τὸν γνωστὸν,
καὶ Παππάζαφειρόπουλον, πολίτην σεδαστὸν,
ποῦ καὶ γιὰ τοῦτον κινεῖται συζήτησις μεγάλη,
κι' ἂν σουὰ κι' μὴλ' ἴκανε κατὰ τοῦ λέν κι' οἱ Ἕλληες.

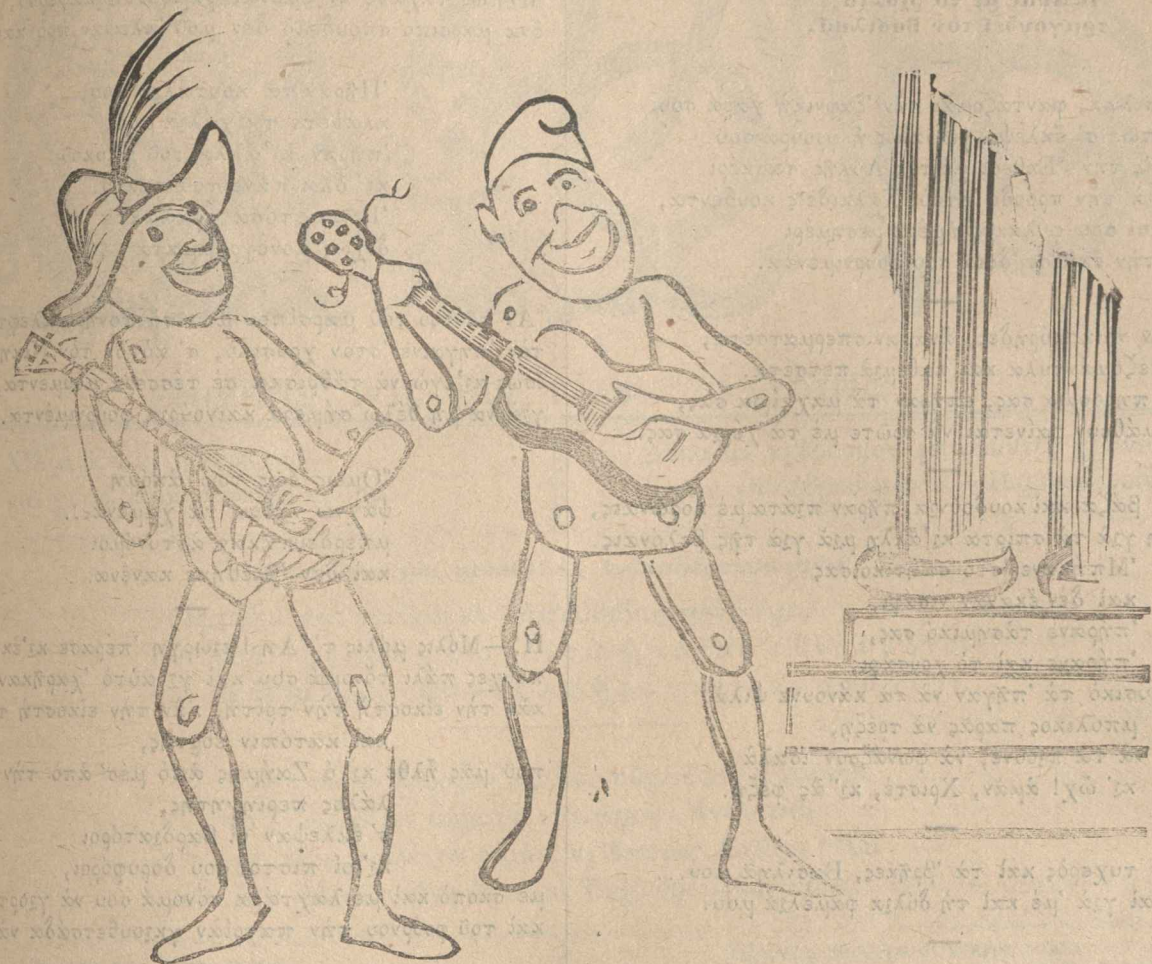
Φ. — Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά, πετοῦν ἡ πεταλούδα,
δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, τὸν ἀργυροῦ τῆς φλούδας,
κάθε Ρωμηοῦ μεταλλευτοῦ νὰ στέψετε τὴ μοῦρη...
ἐγὼ δὲν δρέπω δι' ἐμὲ, γικτ' εἶμαι ντίπ γαιδούρη.

Ἀνθίζουν ῥόδων πέταλα
κι' ὕμνοлогοῦνται μέταλλα,
λευκόλιθοι καὶ χρώμια,
καὶ τέλλα τὰ παρόμοια.

Ἐμπρός! βαρεῖτε τὸ βιολί, βαρεῖτε τὸ λαγούτο,
καὶ παπαρούνακις δρέψατε
καὶ τὸν Νοδάρη στεψατε,
ποῦ πρῶτος πρῶτος 'ζήτησε τὸ μεταλλεῖο τοῦτο.

Κι' αὐτὸς τὸ 'ζήτησε ποτὲ, πλὴν δὲν ἀνεζητήθη,
ποτὲ δὲν τὸ 'λησμονήσε, πλὴν φεῖ! ἐλησμονήθη.
Αὐτὸς ὁ βίος Μάϊος αἰώνιος δὲν εἶναι,
τῶν μεταλλείων μὰς λυποῦν περισπασμοὶ κι' ὀδύναι,
κι' ἐκεῖνον, ὅπου μέταλλα παντοδαπὰ δηλόνει
χωρὶς μεγάλας γνωριμαῖες καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορῶνη,
τὸν δέρνει βεβαιότατα περιφανὴς βλακεῖα,
καὶ φεύγουν αἱ δηλώσεις
αἱ δι' ἐγγράφου γλώσσας
ὡς ὅρα σταθερότητος εἰς στήθη γυναικεῖα.

Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά,
πιῆτε κρασί, φάτε φαγιὰ,
μὰ στέψετε καὶ τὸν Ἀγκιῶν,

πούλθε 'στὸ κράτος τῶν ἀγγειῶν
ἡλίων ἀντιπρόσωπος σὲ μέταλλα νὰ δράσῃ,
καὶ τώρα τὸν 'σταμάτησαν τὰ λόγια τοῦ Θανάση.

Μὴ νομίζῃς πῶς αὐτὰ τῆς γῆς τὰ μεταλλεῖα
εἶναι τὰ μόνα, Περικλῆ, κι' ἡ μόνη ποικιλία.
Ἦσυχον κι' ἄλλα πάμπολλα ποικίλλοντα κατ' εἶδος
ἐκτὸς τῶν τῆς Λοκρίδος.

Τὸ μεταλλεῖον τῶν θεσμῶν, γνωστότατον 'στὸ κράτος,
ἔπειτα κι' ἐκμεταλλεύεται παππούς ὁ Κορδονάτος,
μετῶν ὅμως κἀπποτε κι' ἄλλοι πολλοὶ συγχρόνως
ἐπὶ τὸν μένον χάσκοντες ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Τὸ μεταλλεῖον ἔπειτα τοῦ πατριωτισμοῦ,
μεστὸν παροξυσμοῦ,
κι' ὅπου ἐκμεταλλεύεται καὶ τοῦτο μ' ἐξυπνάδα
ποτὲ δὲν ἔχ' ἡ γλῶσσα τοῦ τῆς πείνας τὴν γανάδα,
μὰ δίνει τὸ γαιδούρι τοῦ 'μπροστὰ 'στὸ Κεντρικὸ
καὶ πέρνει κι' ἀπὸ τῆς σκουριάς μεγάλο μερδικό.

Τὸ μεταλλεῖον ἔπειτα τῆς παρασιτικῆς
καὶ τὸ τῆς κολακείας,
τοῦ φέρι τίλους τάξεως ἀριστοκρατικῆς
καὶ πάσης μαλακίας.

Μέσα σὲ τοῦτο θησαυροὶ γαλιζοῦν ἀργυροῦχοι,
καὶ βράζει τὴ λαρόκαπα, τὸ τρύπιο τὸ τσαρούχι,

μὰ καὶ τὸ βορμωφέσι σου τὸ λησμονεῖς κι' ἐκεῖνο,
κι' ἀπὸ Τσολῆ ποῦ σ' ἔλεχον σὲ λέν Βιλλαρδουῖνο.

Τὸ μεταλλεῖον τῆς τιμῆς, κι' αὐτὸ γνωστὸν πολὺ,
κι' ὅπου καὶ τοῦτο νέμεται
κατὰ τὴν φαῦλων βόρεται,
καὶ πέρνει τὸ καπέλο σου μὲ τρόπον ἀφελῆ,
καὶ σὺ τὸν βλέπεις, Περικλῆ, μὲ στόμα κεχνητὸ
καὶ πᾶς 'στὰ καπελάδικα γιὰ ν' ἀγοράσῃς νέο.

Ἐπειτα τὸ μεταλλεῖον τῆς πολεμικῆς ἀνδρείας,
γεμὸν ἐκ χρυσῆς σκωρίας,
ὅπου γύρω σου θωπεύουν ἀνιψτοῖ μοῦροιοι
καὶ τοὺς λὲς πολέμων ἄλλων ὅπως τοῦ μισοῦ Μπουρλῆ
μὲ τοὺς δεκατρεῖς γενναίους, ποῦχαν λύσσα νὰ βροντᾶνε,
κι' εἶδαν ἕνα τὰ καλὰ καὶ ἡσυχάζετο κι' ἤρχονταν.

Ἦσυχον ὅμως κι' ἄλλα
μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
ποῦ κάνουν τὴν πατρίδα μὰς ἕνα λημέρι πλούσιον
κι' ἐξασφαλίζουν εἰς πολλὰς τὸν μέλλον ἐπιούσιον.

Αὐτὰ τὰ ξέρει πρὸ πολλοῦ καθένας πατριώτης,
μὰ τώρα πᾶμε, βρε Τσολῆ,
νὰ κάνομε τοῦ Βασιλῆ
μὴ κατινάδα πρῶτης.

Ἡ Δυὰς μὲ τὰ βιολιά
τραγουδεῖ τὸν Βασιλῆα.

Φ. — ὦ Βασιλῆα, φαντάζομαι τὴν ἑαφνικὴν χαρὰ σου
σὺν ἑμαυτοῖς πῶς σ' ἔκλεψε γενναίως ἢ φρουρά σου.
'Εσ' ἦσαν εἰς τὴν ἑκθεσί μὲ τῆς Αὐλῆς τὰ σκέρι
κι' ἔκανες γιὰ τὴν πρόοδο ὅσους Χαλκιδεῖς κουθέντα,
κι' ἐδῶ πιστοὶ σου φύλακες ἡμέρα μεσημέρι
ἐβγάζανε ὅτ' ἑκθεσί δικά σου φουρνιμένα.

'Μπῆκαν σὺν νοικοκύρηδες, ἀναψαν σπερματσέτα,
'πῆραν τραπεζομάντυλα καὶ καθεμιὰ πετσέτα.
'Επῆραν τὰ πηρούνια σας, ἐπῆραν τὰ μαχαίρια σας,
γιὰ νὰ σὰς μάθουν φαίνεται νὰ τρώτε μὲ τὰ χέρια σας.

Π. — 'Πῆραν βάζα καὶ κουδούνια, 'πῆραν πιάτα μὲ κορώναις,
καὶ μιὰ θήκη γιὰ τὰ σπέρτα κι' ἄλλη μιὰ γιὰ τῆς βελόναις.
'Μπήκανε ὅτ' ὀπτητικὸ σας
καὶ δὲν ἔκαναν νισάφι,
'πῆρνε τὰσημικὸ σας,
'πῆρνε καὶ τὸ χρυσάφι,
καὶ ὅτ' ὀν χρυσικὸ τὰ 'πῆγαν νὰ τὰ κάνουνε ψιλὰ,
μπόλικος παρὰς νὰ τρέξη,
νὰ τὰ φᾶνε, νὰ τὰ πιούνε, νὰ φωνάζουν ἰσαλὰ
κι' ὦχ! ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη.

Ὅμως ἦσαν τυχεροὶ καὶ τὰ βρήκες, Βασιλῆα μου...
δῶσε κᾶτι καὶ γιὰ μὲ καὶ τὴ δόλια φαμελιά μου.

Φ. — Καὶ πάλιν τὸ Ρωμαῖκο συγχαίρω διαπύρως...
λέει, Μεγαλειότατε, κι' ὁ ποιητὴς Σαῖξπηρος
πῶς εἴμπορουν καὶ Βασιλεῖς, ποῦ κραταιῶς ἀνάσσουν,
μέσ' ἀπὸ σπλάχνα κι' ἄντερα ζητιάνων νὰ περάσουν.

Σὲ τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ξυλένια ράχη,
καὶ τίποτε παρὰξενον ἂν τοῦτον τὸν αἰῶνα
ἐδέξαμε νὰ τρώγανε καὶ κλέφταις παληοβλάχοι
τὸ πάτριον σπληνάντερο σὲ πιάτο μὲ κορῶνα.

Π. — Μὰ τί κλεψιὰ καὶ τούτη ὅτ' ἔσκουστὸ Τατόι!..
θαυμάζω πῶς δὲν 'πῆγαν καὶ κάτω ὅτ' ἑκατόν,
νὰ πάρουν τὰ κρασιά σου, νὰ πάρουν τῆς μπουτίλιας,
κι' οἱ Βουλευταὶ τοῦ κράτους νὰ κλαῖνε γιὰ τῆς χίλιας.

'Απὸ θυμὸ καθένος γιὰ τέτοιο κάζο πρήσκεται,
κλειδόνεις κι' ἀμπαρόνεις κι' ὁ κλέφτης μέσα βρίσκεται.

Κλεμμένε Βασιλῆα μου,
δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...
κλέβουν καὶ τὴ 'μιλιά μου
καὶ σκούζω πῶ πῶ πῶ!

Τώρα, ποῦ τόση δρᾶσις σφριγῶς ἀγκομαχᾶ,
ἔπρεπε, Βασιλῆα μου, νὰ κλέβουνε καὶ Σέ...
ἄμμ' τί; τοὺς ὑπηκόους θὰ κλέβουν μοναχὰ
καὶ τὰ παρὰπρονά των θὰ λένε βερεσέ;

Φ. — Βασιλῆα μου, μὴ λυπᾶσαι, κι' ἂν σὲ 'κλέψαν οἱ Σκοποὶ
γέλασε γιὰ τὴν κλοπή.

Μήπως τάχατε κι' ἐμένα, φαμελίτη καφεροῦ,
ἕνα μάρσιπο σπουδαῖο δὲν μοῦ 'κλέψαν πρὸ καιροῦ;

'Πῆραν τὰ κουτάλια μου,
κλάψετε τὰ χάλια μου,
'πῆραν κι' ἄλλα τοῦ γλυκοῦ
κι' ὅλα πᾶνε τοῦ κακοῦ.
'Πῆραν τόσα πράγματα
δίχως μονογράμματα.

'Αν τούτου τοῦ μάρσιπου μου τὸ πονηρὸ κλεφτόπουλο
τὸν 'πήγαυε ὅτ' ὀν χρυσικὸ, σ' αὐτὸν τὸν Νικητόπουλο,
ἴσως κι' ἐγὼ νὰ τᾶβρισκα σὲ τέσσερα μουμένα,
γιὰ νὰ μὴ θέλω σήμερα καινούρια φουρνιμένα.

Ὅμως ἕως τῶρ' ἀκόμη
ψάχνω νᾶβρω τὰ χαμένα...
μπερδεύτηκαν ἀστυνόμοι
καὶ δὲν βρέθηκε κανένα.

Π. — Μόλις μόλις τ' Ἀθ-Γεωργὴν 'πέρασε κι' ἐκεῖν' ἡ σκιά
ποῦχες πάλι τὸνομά σου καὶ γι' αὐτὸ 'χαρῆκαν ὅλοι,
κᾶν τὴν εἰκοστή τὴν τρίτη, κᾶν τὴν εἰκοστή τετάρτη,
καὶ κατόπιν ἑορτῆς,
ποῦ μᾶς ἦλθε κι' ὁ Ζαήμης ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν Σπάρτη
λάλος περιγηγητής,
σ' ἔκλεψαν οἱ βαρδισατοῖ
κι' οἱ πιστοὶ σου δορυφόροι,
μὲ σκοπὸ καὶ μὲ λαχτάρα τὸνομά σου νὰ γιορτάσουν,
καὶ τοῦ φούρνου τὴν πατρίαν γκιουβετσάδα νὰ χορτάξουν.

'Ετρεχαν χωροφύλακες, ἔτρεχαν καὶ κλητῆρες...
γιὰ τοῦτα ποῦ σοῦ 'πῆρνε χαρὰ ποῦ θὰ τὴν 'πῆρες,
καὶ τί συγχαρητήρια θὰ λάβης ἀπὸ ξένους
καὶ φίλους ἐστεμμένους.

ὦ Βασιλῆα μου, σὲ καιροῦς,
τὴν πρόδοον γεραίροντας,
πολὺ φοβοῦμαι τοὺς φρουροὺς
κι' ἐφ' ὅπλου λόγχην φέροντας.

Φ. — Βασιλῆα μου, κι' ἂν σὲ 'κλέψαν, μὴ θαρρῆς πῶς ἀπὸ
κι' εἴθε πάντα νὰ 'μποροῦσα τοὺς φρουροὺς σου νὰ φρουρῶ.
Βασιλῆα μου, κι' ἂν σὲ 'κλέψαν, πλὴν μὴτ' ἕνα λείπει τὸ
κίνητόν τοῦ Θρόνου κτήμα...
Βασιλῆα μου, κι' ἂν σὲ 'κλέψαν, μὴ τοὺς κλέφταις σου
τῶχει βλέψεις καὶ τὸ κλίμα. [Χωρ]

Ἄχ! ἂν εἶχα, Βασιλῆα μου, κι' ἕνα κόκκον ἐξουσίας,
τότε θάδελπεθ θυσίας.
'ὦ μὰ τὸν σὺ Τζὼν Τζαμούρα κι' ἔτσι πάντα καλὸ νᾶν
ὅτ' ὀν ντουνῶ τὸν στάσιον,
γιὰ τὸν πέκτι Μωραῖτη, γιὰ τὸν Λιάκουρα, τὸν Βλάχο,
θᾶκοκα παρασῆμο.

Βασιλῆα, βαρβατοὶ σιμά σου δὲν κουδούνιζαν μὰς,
Βασιλῆα, βρεθήκαν ὅλα, δῶσε τὰ βρεθήκα μὰς.

Κι' ἐγὼ κῦπταν πρὸ τοῦ Θρόνου
στέκομαι φρουρὸς σιμά σου...
Βασιλῆα μου, καὶ τοῦ χρόνου,
νὰ σὲ 'κλέβουν ὅτ' ὀνομά σου.